

Ocean Course på Kiawah Island. En svår bana redan på Langers tid.

EN BANA SOM KAN SKAPA HISTORIA

MARK CALCAVECCHIA satt i en mjuk sanddyn vid havet, på behörigt avstånd från sina landsmän. Hans huvud vilade tungt i handflatorna.

Han grät.

Tre gånger i rad hade Europa vunnit Ryder Cup och nu var han själv orsaken till att det skulle bli en fjärde.

Amerikanernas förlorade heder var kanske orsaken till att Ryder Cup-matchen på Kiawah Island 1991 skulle komma att kallas för *War on the Shore*.

De var inte vana (på den tiden) att förlora Ryder Cup, inte tre i rad åtminstone, och en aningen hätsk stämning och ordväxling hade föregått matchen.

Några amerikaner dök upp i kepsar med texten "Desert Storm", vilket sades syfta på ett slags stöd för de amerikanska trupper i Gulfen. Men det ansågs mindre passande att förväxla krig med golf.

Seve Ballesteros bidrog inte till att höja stämningen när han ankla-

gade Paul Azinger och Chip Beck för fusk när det bytte från en boll till en annan mitt under en match.

Det var alltså lite stingsligt ute på banan. Men Calcavecchia var i strålände form sista dagen. Han mötte Colin Montgomerie och var fyra upp med fyra hål kvar att spela. Dormie, alltså.

En hockeykommentator skulle möjligen säga att "det finns inget svårare än att vara dormie med fyra hål kvar". Men det är hockey det. I golf får man väl ändå säga att det är en bekväm ledning.

Om Calcavecchia skulle dela något av de återstående hålen skulle USA vinna matchen.

Han förlorade alla. På 17:e hålet slog han en socker i vattnet. Och en stund senare satt han på stranden och grät. Bernhard Langer lyckades dock hålla tårarna tillbaka när han något senare missade en tvåmetersputt för par och seger mot Hale Irwin på 18:e.

Den missade putten resulterade i en delning av matchen och be-

tydde inte bara att Calcavecchias kollaps berövades en episk dimension. (En betydelselös kollaps kan ju inte jämföras med till exempel den som drabbade Arnold Palmer i US Open 1966 – han ledde med sju slag när han vände på sista varvet men Billy Casper vann tävlingen.)

Den missade putten betydde också att USA vann *War on the Shore*.

Dramat utspelade sig på Ocean Course på Kiawah Island i South Carolina och att jag kom att tänka på de tvåra kasten mellan Calcavecchias kollaps och Langers missade putt beror förstas på att världens bästa spelare återvänder dit i augusti för att spela PGA Championship – årets sista major. Banan som betraktades som ganska svår 1991 är direkt brutal nu. Ocean Course har vuxit till 7 018 meter – den är längre än någon annan bana som stått värd för en major (även om Hazeltine bara var två ynka meter kortare när PGA Championship spelades där 2009).

Det kommer med all säkerhet att uppstå nya historier på Ocean Course i sommar.

Du läser mer om banan och dess upphovsman, Pete Dye på sidan 44.

IDET HÄR numret av Golf Digest möter du också Johan Tumba (30). Det fanns de som menade att Johan var en större talang än kompisen Jesper Parnevik. Martin Hardenberg träffade honom för att prata om den gamla goda tiden och om saknaden efter sin far.

Du kan också läsa John Dalys analys av Bubba Watsons sving (93) och så hittar du en hel del om hur du optimerar ditt spel med drivern.

Varmt välkommen till ett nytt nummer av Golf Digest! ●

TOMMY JEPSSON
Chefredaktör för Golf Digest